

1 Ἄν ἔν κ' ἔσῴ ἴσαι δίδυμος γιά μέναν,
πῶς κεῖν' τὸ σπλάχνος τῆς φιλιᾶς ἀφήκα;
Μπορὰ νοιαστῆς καὶ τ' ἄστρον κατεβῆκαν
χαμαὶ στὴν γῆν καὶ τὰ βουνά ἴν πνιμένα,

5 καὶ πῶς τὰ ψάρια ζοῦσιν μέ στὰ δάση
κ' ἢ φώτῃ βρέχει κ' ἢ βροχὴ στεγνώνει
καὶ πῶς ὁ ἥλιος πάντα μᾶς κομπώνει
γιατὶ ἀχ τὴν δύσην μέλλει νὰ μᾶς φτάσῃ;

Μ' ἄθ θέν νὰ καθάρισῃς τὸν σκοπὸς σου
10 βίγλα ἴσια καταπρόσωπα τῆς πόρτας
κ' ἐκεῖ θωρεῖς μορφὴν τοιούτης σόρτας
καὶ θέλεις ἀγνωρίσειν τὸν ἐχθρόν σου.

Στάθου λοιπὸν στὰ τέρμενα καὶ δῶσ' μου
μέ πρῶτον ἀποὺ νά ἴρη τὸ μαντάτον
15 γιατί ἀχ τὸν πόνον πάγω πάνω κάτω
κι ἀποὺ τὸ κλάμαν χάννω καὶ τὸ φῶς μου.

Παρηγοριάν, παρηγοριάν, γιατρέ μου,
μέν λυπηθῆς δυὸ γράμματ' ἀδελφέ μου.
ἼΩδ' ἔν κ' ἔσέν κ' ἔμην τὰ ἴνομάτᾱ μας
20 γραμμένα μέ φιγούραν καὶ μέ χράδιν,
μὰ ὁ Ζαχαριᾶς καὶ ὁ Μπουστρουὺς ὀμάδιν
δὲν ἠμποροῦν νὰ νόσουν τὰ κρυφά μας.

Θέμις Σιαπκαρά-Πιτσιλλίδου επιμ., *Ο πετράρχισμός στην Κύπρο. Ρίμες αγάπης: από χειρόγραφο του 16ου αιώνα με μεταφορά στην κοινή μας γλώσσα*, Τυπογραφείο Γ. Τσιβεριώτη, Αθήνα 1976.